

Mottó: „Indul a bakterház”

Érkezik az állomásfőnök

A zúzos téli estén meleg kandallóra gondol, és fázósan húzódik a lemezradiátorhoz az erdész, aki fővárosi polgár. Valami jóval gondolja tetézni a napját, előveszi az újságot, hátha a jó kedélyű főszerkesztő volt éppen in-spekciós.

A főszerkesztőről egy másik tömegmozgató, a világvárosi vasútállomás jut eszébe, és az eset, amit közel harminc éve kiserkesztett a népszerű napi hírlap akkori főszerkesztője. Kedélyes és látszólag befejezett volt az a cikk. De az erdész jól emlékszik, hogy még valami történt, aminek a kiserkesztése később elmaradt.

Így tehát, az időpontra is jól emlékszik. Augusztusi hőség tikkasztotta a fővárost 1987-ben (*forrongás kora*). Aki tehetett, nyaralt hétről hétre, aki nem tehetett, dolgozott a nyaralók helyett, netán lógott vagy lakhelyet változtatott és költözött. Költözött az erdész is, napra pontos terv szerint (*tervezés kora még*), átadva eddigi lakását és elfoglalva az újabbat. Tényleg csak elfoglalta, hogy a következő egy hónapban az új helyen ismerje meg a poklok poklát, a lakva felújítást (*lásd még: inkvizíció*).

A két kiskamasz fiát kímélni akarván a megpróbáltatásoktól, magukat a feleségével pedig a vásott fiúk napi gondjától, örömmel fogadták el a vidéki rokonok és gyermekeik felajánlott gondoskodását és társaságát. Az eljövendő időszak terhére ti. magára vállalta az erdész felesége is, akivel még a költözés előtt ültették a helyjegyes vasúti kocsiba a fiúkat, és bízták a kalauzra. Az érkezésnél azután, a rokonok segítettek le a gyerekeket az ismert jelzésű kocsiból, tehát flottul sikerült az odautazás (*le is út...*).

Itthon már a költözés előtt gyors tervezés, engedélyeztetés (Tanács, Művek) folyt, majd megkezdődtek a munkák az új lakhelyen. A nélkülözhetetlen részek és művek elkészültével, nagyjából félkész állapotnál, az őszi tanévkezdetre hangolódáshoz indultak vissza a fiúk a nagyvárosból, az elutazással azonos megoldást követve (*fel is út*).

Az erdész és felesége, a párhetes monoton rumli közben, szinte felüdülésnek érezte a rövid esti kitérőt a neves pályaudvarra. A peronon a tájéko-

zató tábla fél nyolcra jelezte a vonat érkezését, a csarnok 10. vágányra.

Tíz perccel előbb azonban, még a 10. vágányon nyújtzkodott a „különvonat” titulussal illetett drezdai szerelvény (*NDK*). A vak is láthatta, hogy teljes egészében katonavonat, biztosan gyakorlatról hazatérőben (*Varsói Szerződés*) vesztegelt a soron kívüli helyen. Az is érezhető volt, hogy tíz perc alatt még parancsra sem képes eltűnni a sín pár összefutásánál (*végtelen*). Nosza, mindössze egy ugrás az „ügyeletes tiszt” irodája, ahol az udvarias hölgy rövid telefonálás után tájékoztatott, hogy a 11. vágányra gurul majd be a Szatócs-expressz. Alig egy perc múlva már javították is a display-t, ám el is szállt a házaspár öröme, mert az érkezés helyét a 9. vágányra jelezte a tábla.

Rögtön utána a hangosbemondó megerősítette ezt az utóbbi információt. Kisvártatva meg is érkezett a (külös) 9. vágányra a szerelvény. Izgatottan trappoltak végig a szülők a gyér forgalmú peronon, keresték a vagonok számát a kis táblácskákön, de nem voltak kis táblácskák. S habár az első kocsira szóltak a gyermekek helyjegyei, a házaspár egészen a váltóórházig loholt, gyerekeket, kalauzt keresve (*születésszabályozás – létszámbírány*).

A pályaudvarok közismert alakja, a kalapácsos kerékvizsgáló (*a 20. sz. kőbaltása, jobb híján*), szerencsére, éppen a közelben haladt el, s a kétségbeesést látva-hallva, odakialtott: „*a csarnok tizenkettedik vágányra érkezett az imént a Szatócs-expressz!*”.

A közbenső két vágányt hármassal küzdötték le a szülők (*de beléptek!*), aztán visszairamodtak a csarnok felé. Az erdész felesége a távolodó utasok között a fia rikító hátizsákját vélte felismerni. Több se kellett, az erdész tölcseért formált a kezéből, kiáltozott, ha nem is vidáman („...*más ma már a mód!*”), ám a helyi alapzaj elnyelte a hangját. Közben ismét futni kezdett, mert a hátizsák eltűnt a külső aluljáró lépcsőjénél. A polgár lihegve rohant le a lépcsőn (*polgárpukkasztó*), s hallótávolságba érve, a fiúk már reagáltak az elfulladás kiáltására.

Mielőtt polgárek elhagyták a neves pályaudvar rendezett körletét, szükségesnek tartották tájékoztatni az „üti” irodai alkalmazottját, hogy meggyőződésével

ellentétben, a 12. vágány adott helyet az expresszüknek, amely ilyen fogadtatás után akár az aluljáróba is érkezhetett volna (*lásd: vasúti kocsik a körúton, 1962*).

A zaklatottnak tűnő viselkedéséért az erdész elnézést kért a kiserkesztett történet végén. A válogatott programért – ordíthatott, toporzékolhatott, futhatott vágányok és vonatok között, érezhette a gyermekek megtalálása utáni mélységes megnyugvást, csodálhatta az élő menetrenddé felnőtt kalapácsos kerékvizsgálót – a köszönet kifejezését fontolgatta.

*

Visszatérve a renováláshoz, az újuló lakás falai között nap nap után két-három szakma mesterei és segédei dolgoztak (*korai gmk-kor*). Reggelente nagyjából egyszerre érkeztek, és az éppen szabad helyiségben pakolták le a csomagjaikat.

Az erdész, a nevezetes, még ki nem szerkesztett reggelen, az ajtóban köszöntötte és a bejárat melletti szobácskába tessékelt a libasorban érkezőket, kőművest, burkolót és a segédeket. A sor végére a legkisebb termetű, addig még nem látott férfi maradt. Becsukta az ajtót, őt is a kisszoba felé *bátázta* a polgár, az meg csak visszaoldalazott, mint aki nem akarja elszenvedni a robotot (*a szoc. munkastílustól idegen erőkétfetés*). A polgár türelmetlenségét látva, kettesben maradván, szerényen bemutatkozott a jövevény. *Nem más volt, mint a neves nagypályaudvar apró termetű állomásfőnöke. Az iménti esetet olvasván a hírlapban, kötelességének tartotta, hogy személyesen kérjen megbocsátást a történetekért!*

Talán az utolsó egyik képviselője volt annak a vasutasnemzedéknek, akit hibázásba szorított egy másik (egyenruhás) hatalom, de a bocsánatkérést úgy is elengedhetetlennek tartotta. Alakja az emlékezés távolában egyre magasodik (*idol*).

Apatóczy István
ny. erdésztechnikus
Fotó: **MTI/Máthé Zoltán**